

Ignasi Aballí Translations

23 maart - 5 mei 2018

Als uitgangspunt voor *Translations*, de vierde solotentoonstelling van Ignasi Aballí in de galerie, kan men vertrekken van zijn video *Repaint Miró (rechterzaal)*. Geprojecteerd op twee schermen toont deze een restauratrice die een bronzen sculptuur van Joan Miró volledig met wit bedekt voor ze deze opnieuw schildert in haar originele kleuren. Deze daad van het volledig uitwissen (witte sculptuur tegen een witte achtergrond) om aan het werk van een andere kunstenaar opnieuw glans te verlenen, is tegelijkertijd absurd en representatief voor de *modus operandus* van Aballí. Met komische ernst bevraagt hij het *zien* en de verschijningen. In deze video roept hij de kunstgeschiedenis op (Miro uiteraard, alsook Rauschenberg met zijn befaamde *Erased De Kooning*) maar beklemtoont eveneens haar breekbaarheid, codes en de zekerheden. Zijn gebaar, dat men als iconoclastisch kan zien, opent meerdere interpretaties.

Het uitwissen is een vaak terugkerende notie in de praktijk van de kunstenaar en wordt ook zichtbaar in de serie *Slides* die dia's toont die lange tijd voor de vensters van het atelier van de kunstenaar hingen en door de inwerking van het zonlicht hun kleur verloren. Bleek en leeggebloed ontdekken we Vermeer, Fragonard, Picasso, Miro, Kawara, Burden. Een venster is een opening in de muur die toelaat buiten of binnen te kijken, en is een metafoor voor de schilderkunst. Door de kunstgeschiedenis op een venster te tonen, levert Aballí ons hedendaagse stillevens. Hij onthult de werking van de tijd die onverbiddelijk randen en details uitwist, om enkel nog het reliëf van de contrasten over te houden, het 'geraamte van de werken'.

Er is ook sprake van verdwijning in *Transparent Paint* dat letterlijk zowel de huid van het schilderij toont als, door haar transparantie, het gebeente ervan (onder de vorm van het kader). Schilderen is uit de duisternis halen en doen verschijnen. Het is ook, door de transparantie, het vestigen van de aandacht op het fijn vliesje dat alles bedekt.

Een andere bevraging van de ijdelheid is er via de met TypEx bedekte spiegel in de *linkerzaal*. Door de spiegel vrijwel helemaal te bedekken met deze witte corrigerende pasta, zorgt Aballí ervoor dat de namen van de meest voorkomende kleuren tevoorschijn komen. De titel *Wrong colours* beklemtoont dat de reflectie kan liegen naargelang de invalshoek. De vitrine *66 colours* toont de loden drukletters die de namen van 11 kleuren in 6 verschillende talen en lettertypes weergeven. Deze letters in donkergrijs metaal, opgesteld als utopistische architecturen, wijzen eveneens op het grote belang van het gezichtspunt en zetten aan tot het omgekeerd lezen van bepaalde zaken om ze juist te begrijpen.

De foto's uit de serie *Filters* tonen een vinger die een woord in het woordenboek aanduidt. Elk woord houdt verband met zicht of vertaling. Door de foto's achter een gekleurde plexi te plaatsen (enerzijds in de CMYK kleuren, anderzijds in rood en groen zoals een 3D bril), koppelt Aballí kleur aan transparantie en speelt hij in op waarnemingsverschijnselen. Er is een tautologische pirouette wanneer hij ons een vinger toont die het woord 'vision' (visie/zicht) aanduidt... Het gebruik van taal is alomtegenwoordig in het werk van de kunstenaar, maar heeft steeds als doel structuren te verkennen. *Erecting an edifice doesn't interest me. What interests me is to have in front of me, transparent, the foundations of possible edifices.* (Wittgenstein).

Tot slot bestaat de serie *Translation of a Japanese dictionary of colour combination*, waarop de tentoonstellingstitel is gebaseerd, uit collages die - zo waarheidsgetrouw mogelijk - de door kunstenaar en designer Sanzo Wada (1883 - 1967) georganiseerde kleurassociaties reconstrueert. Aballí werkt als een schilder met zijn palet en kiest op minutieuze wijze zijn kleuren uit duizenden monochrome krantenknipsels die hij sinds 15 jaar bijhoudt. Door het hergroeperen, kalibreren en klasseren van deze abstracte krantenknipsels (abstract, want niet figuratief, maar ook abstract omwille van het feit dat ze naar een beeld uit de realiteit verwijzen dat vandaag niet meer gekend is), creëert Aballí opnieuw combinaties die ons uitnodigen om gekleurde voorstellen van het reële samen te stellen. *The exhibition continues.*

Ignasi Aballí werd geboren in 1958 in Barcelona (Spanje), waar hij vandaag woont en werkt. In 2015 ontving Aballí de prestigieuze Joan Miró prijs, gevolgd door een solotentoonstelling in 2016 in de Fundació Joan Miró. Regelmatig uitgenodigd tot deelnames aan biënnales (Venetië, Gwangju, Sydney), werd hij in de herfst van 2015 geëerd met een retrospectieve in het Museo Nacional de Arte Reina Sofía te Madrid. Een rondreizende tentoonstelling betreffende de periode 1995-2015 werd zowel in het MACBA te Barcelona (Spanje), IKON te Birmingham (GB) en het ZKM te Karlsruhe (Duitsland) getoond. Recent werd zijn werk getoond in solotentoonstellingen in het Museo de Arte de la Universidad Nacional de Colombia, Bogotá (Colombia), in Proyecto Paralelo, Mexico City (Mexico) and in Nordenhake (Berlijn, Duitsland).